

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. június 22.
(vasárnap)**

Horváth Géza

CSELEKVŐ SZENTLÉLEK

Lekció: Efézus 1,15-23

Alapige: Efézus 1,18-19

... és világosítsa meg szívetek szemeit, hogy tudhassátok: mi az Ő elhívásának a reménysége, mi az Ő öröksége dicsőségének a gazdagsága a szentek között, és mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, akik hiszünk az Ő hatalma erejének ama munkája szerint, amelyet megmutatott a Krisztusban.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, Jézus Krisztusban, hálás a szívünk, hogy nemcsak egyenként adhatunk hálát neked, hanem a gyülekezet közösségében is. Köszönjük, hogy együtt szállhat fel énekünk, együtt dicsérhetjük a te háromszor szent nevedet, és gyönyörködhetünk az ige csodájában, mint abban a kijelentésében, amelyben fel akarod nekünk tárni magadat, atyai szeretetedet, türelmedet, hűségedet, de ugyanakkor igazságodat és ítéletedet is.

Hálás a szívünk, Urunk, azért, hogy szent és dicső a te neved, és ha annak valljuk a te nevedet, akkor csak azért lehetséges, mert már megismertük, hogy ki vagy te. Ha valaki közülünk még nem szentnek és nem dicsőnek lát téged, könyörülj meg rajta, hogy megnyíljon szíve, szeme, és úgy lásson téged, ahogy Ézsaiás látott, ahogy a hívők látnak: nagynak, szentnek, igaznak, aki előtt menyeyei karok hódolnak, és akiknek megengeded, hogy földi sereged is előtted hajtson térdet.

Köszönjük neked azt a kimondhatatlan szeretetet, amellyel hordozol bennünket, még azokat is, akik ezt nem tudják, és nem ismerik. Hiszen felhoztad az elmúlt héten is a te napodat jókra és gonoszokra egyaránt.

Köszönjük, Urunk, hogy kenyérben részesítettél jókat és gonoszokat egyaránt. Add Uram, hogy vegyük észre a kegyelmi idő nagyságát, gazdagságát, ha-

tártalan határait, és kérünk, hogy készüljünk a veled való találkozásra mindannyian.

Áldunk, hogy itt lehetünk a te napodon a gyülekezetben. Azon a napon, amelyet magadnak szenteltél, hogy szent összegyülekezésünk legyen, hogy megszűnjünk a munkákból, és már reggel siessünk téged magasztalni, dicsőíteni.

Jelenléteddel áldj és szentelj meg minket, Urunk. Hiszen, ha te nem vagy közöttünk, akkor nem történik csoda, nincs növekedés, nincs áldás. Ezért kérünk: jövel, Uram Jézus, most is.

Ámen.

Igehirdetés

Akik az elmúlt vasárnapokon a gyülekezetben voltak, azok hallhatták már ezeknek a most felolvasott igéknek a bevezetését, az első szakaszát is az Efézusi levélből. Azért vagyok hálás, hogy ez először pünkösdi ünnepén hangzott el, hogy Isten Szentlelke a hívőt elpecsételi és az örökség zálogát adja a szívünkbe. Azért örültem, hogy folytattuk múlt vasárnap is, és Isten segítségével ma is folytatjuk az Efézusi levél 1. fejezetének a tanulmányozását. Így láthatjuk, hogy a pünkösdi ünnepe nem egyszeri ünnep. Nemcsak emlékezünk arra, hogy Isten kitöltötte az Ő Lelkét aztán az milyen jó, beváltotta ígéretét, amit Jóel próféta megmondott, hanem ezzel azt is láttatja velünk az Isten, hogy a Szentlélek munkája a hívő ember életében folyamatos kell, hogy legyen. Tehát a Szentlélek munkája a hívő ember életében nem egyszeri cselekmény, amikor a hívőt újjászüli Isten Lelke és igéje, hanem a hívő ember életében a Szentlélek olyan ajándék, amely Istennek folyamatos vezetését biztosítja a hívő számára.

Ismerjük a Római levélből azt az ígét, hogy akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. Nem azt mondja az ige, hogy akik vették Isten Szentlelkét, természetesen azok is Isten fiai, hanem arra irányítja a figyelmet, hogy akiket vezet Isten Lelke. Vagyis ez a Szentlélek folyamatos munkálkodását jelenti a hívő ember életében. Ez az Istennel való függőséget is biztosítja a számunkra. A hívő ember soha nem mondhatja, hogy már eljutottam valamire, mert a hívő ember éppen ezért mindig úgy gondolkodik: még nem vagyok ott, ahol kellene járnom.

Erre az apostol figyelmezteti is a gyülekezeteket, amikor egy kicsit lelassulnak, leragadnak. Emlékezzünk arra az ígére, amikor azt mondja: már régen tanítóknak kellene lennetek, sokkal előbbre kellene járnotok, és még mindig szinte a tejnek italával táplálkoztok, még mindig leragadtatok valahol.

A hívő ember nagy kísértése az, hogy amikor az Isten Lelke újjászüli, felragyogtatja számára Jézus Krisztus keresztyét és megváltását, megkapja bűneire a bocsánatot, és Isten a bűneinek a következményétől is megmenti — az ítélettől —, akkor hajlamosak vagyunk arra, hogy örvendezzünk és ne is akarjunk továbbmenni.

Pál apostol ezekben az igékben pontosan erről beszél az efézusi gyülekezet hívőinek, és mivel Isten igéje örök kijelentés, ezért ugyanúgy szól nekünk itt és most is, mint akkor és ott szólt az efézusiaknak. Arra irányítja itt a fi-

gyelmet, hogy hálát ad azért, ami történt eddig Efézusban, ebben a hatalmas városban, ahol aztán a vallási, szellemi, gazdasági életnek zűrzavaros központja és kavalkádja volt, ahol az Artemis templom magasodott, amely a világ hét csodájának az egyike volt. Itt sokan bálványokat imádtak és különféle ördögi praktikákat űztek.

Ebben a városban aztán felhangzott az evangélium. Isten előhozta a gyülekezetet, hatalmas szavával, erejével munkálkodott. Pál apostol azt mondja ezekben az igékben: majd könyörgök Istenhez, hogy adja meg nektek a bölcsesség és kinyilatkoztatás lelkét — hallhattuk a múlt vasárnap. Most pedig folytatjuk, mert nem lehetett befejezni és nem is lehet még most sem. Folytatjuk a 18-19. versekkel, hogy miután Isten Szentlelke bölcsességet ad a hívőnek és kijelentést ad Istenről, azt mondja: világosítsa meg szívetek szemeit, hogy tudhassátok, mi az Ő elhívásának a reménysége, az Ő öröksége dicsőségének a gazdagsága, és mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk.

Azt mondja Pál, hogy Isten Szentlelke a hívőnek megvilágosítja szemeit. Mire világosítja meg a szemüket? Három olyan dolgot olvasunk, amely tényleg gyönyörűsége.

Először azt mondja: mi az Ő elhívásának a reménysége. Másodszor: milyen nagy az Ő dicsőségének gazdagsága. Harmadszor: mi az Ő hatalmának munkája a hívő ember életében. — Ez ezért fontos, mert ha ezeket a Lélek által felragyogtatott isteni ajándékokat nem birtokoljuk, akkor könnyen válhatunk megkeseredett, szomorú, csüggedő hívővé. Isten pontosan azért akarja ezeket ragyogtatni nekünk, hogy ha ezek felragyognak nekünk, akkor örvendező hívő életet tudjunk élni. Előre, a jövőbe tekintő, a mában, a jelenben pedig Isten hatalmas munkájában élő keresztyén, hívő emberek tudjunk lenni. Erről beszél az apostol.

Azzal kezdi, hogy „világosítsa meg szívetek szemeit.” Ez a kifejezés azért érdekes, mert ezt az akkori görög filozófiában is ismerték. Hogy a szív szemei megvilágosodnak, Platón is használta. De vajon Pál apostol ugyanúgy használja, mint a görög filozófusok? Ugyanolyan értelemben használja, mint Platón használta? Szó sincs róla!

Pál apostol nem azzal kezdi, hogy Isten megvilágosítja a hívő ember szívének szemeit. Isten ígéje mindig ott kezdődik, hogy Isten új szívet ad az embernek. Elveszi testükből a kőszívet, mert azt nem lehet megvilágosítani. A régi szív, a megromlott szív soha nem fogja látni Isten örökségének dicsőségét, mert nem láthatja. Mert olyan hályog van ezen a szemén, amitől nem láthatja. Saint-Exupery híres mondata, hogy jól csak a szívével lát az ember, nem igaz. Ezt sokat használják a Kis hercegből, hogy jól csak a szívével lát az ember, de a Biblia alapján nem áll meg. A Biblia alapján csak az áll meg, hogy jól csak az új szívvel lát az ember, amelyet Isten Szentlelke megvilágosít.

Vigyázzunk, mert a görög filozófusok csak azt mondták, hogy a szíveddel tudsz látni, de azt nem mondták, hogy ennek új szívnek kell lennie. Ennek megtisztított szívnek kell lennie. Ennek újjáteremtett szívnek kell lennie. Ezt Platón nem mondta. Ezt csak Isten ígéje mondja.

Ő először újjá teszi a szívedet, aztán gondoskodik arról, hogy Isten Szentlelke nyissa meg ennek a szívnek is a szemeit. Mert van olyan, hogy valakinek új szíve van, új élete van, de ezeket nem látja még, nem látja világosan, tisztán. Ezért kell, hogy Isten újból és újból elmondja nekünk, hogy Ő meg akarja világosítani a mi szívünket. Megadja a bölcsességet, és munkálkodik a szívben. Fontos, hogy mindkettő itt legyen, bár a Bibliában a szív nemcsak az érzelmenek a központja. De fontos, hogy a bölcsesség és szív, értelem és érzelem. Nem lehet a kettőt sem kijátszani egymás ellen, hogy csak az értelmekkel. Nemrég monda valaki: az értelmekkel mindent értek, csak a szívemmel van baj.

Az sem igaz a hívő emberre, hogy csak a szívével, mert ha csak érzelmi alapon kötődik Istenhez, akkor előbb-utóbb rajongó lesz. Valamilyen rajongó szekción fogja magát találni, ahol dominálnak az érzelmek – tehát fontos, hogy a kettő együtt. Megadja a bölcsesség lelkét, megvilágosítja szívünk szemeit. A hívő embernek mind a kettő fontos. A gondolkodás is. A tékozló fiúnál azt olvassuk: magába szállt. Ott az értelem. Mit vett észre, min kezdett el gondolkodni? Azon, ha itt maradok, itt halok éhen. Viszont az atyám házában a béresek is bővülködnek kenyérben. És akkor arra az elhatározásra jutott, hogy felkel és elmegy az ő atyjához, és azt mondja neki... Eztán meg is teszi.

Nemcsak azt mondja, hogy szeretem az atyámat, de itt maradok a moslák mellett, mert valahogy itt is eltengődök, hanem gondolkodni kezd, számot vet, és végül megszületik: neki az atya mellett van a helye. Világosítsa meg szívünk szemeit. És elmondja, hogy mire világosítsa meg. Mit kell látni a megnyílt szívű embernek és a megnyílt szemű embernek.

Hajlamosak vagyunk arra, hogy mi csak a múltat lássuk, mi történt velem eddig. Sokan ekörül forognak. A bűneink, bukásaink, gyenge hitünk, harcaink, elcsüggedésünk körül forognak. S akkor egy csodálatos távlatot ad az apostol az efézusi hívőknek és azt mondja: vegyétek észre, nyíljon ki a szemetek, hogy milyen reménységre hívott el az Isten, milyen gazdag az Ő örökségének dicsősége a szentek között, és nyíljon ki arra a szemetek, hogy milyen nagy az Ő hatalma rajtunk, hívőkön.

Éppen ezért ma ezzel kell foglalkoznunk. Itt olyan gyönyörű távlatot ad az apostol a keresztyén, hívő embernek, ami csodálatos. Amikor elcsendesedtem és megértettem, hogy Isten erről akar velünk beszélni ezen a vasárnap délelőttön, akkor az volt az első gondolatom, hogy Uram, te ilyen távlatot nyitsz meg előttünk, ilyen gazdagságról, dicsőségről beszélsz velünk, és mi meg olyan piti dolgokkal tudunk foglalkozni. Érzitek ezt a kontrasztot? A hívő ember piti dolgokkal foglalkozik, pedig Isten igéje a hívőt arra biztatja, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait.

Mit kell hirdetni Péternek? Annak hatalmas dolgait, aki titeket kihívott a sötétségből az Ő csodálatos világosságára. Miért? Mert neki hatalmas dolgai vannak. Amikor Isten Szentlelke meg akarja világosítani a hívők szíveinek szemeit, akkor ahelyett, hogy arra nyílna a szemünk, tyúkperekkel foglalkozunk.

Régen történt. Egy bácsival beszéltem és számon kértem, hogy nem jár a gyülekezetbe. A válasza az volt, hogy őt 20 évvel ezelőtt nagyon megbántotta va-

laki, mert „rosszul szólt neki.” — Ma eszembe jutott ez a jelenet. 20 évig hordozza az agyában, a szívében, az elméjében, amikor Isten Szentlelke hatalmas dolgokat akar megmutatni neki. — Mi nem vagyunk hasonlóak ehhez? Vannak különféle előítéleteink, elvárásaink. Sok mindent hallottam lelkészi szolgálatom alatt. — Nem megyek, mert huncutok a papok. Persze. Van olyan is, aki huncut. Nem megyek, mert ilyen az egyház, amilyen. És vannak különféle megörögzült védekezéseink. — Azért nem jön, mert nem akar megtérni. Fél, hogy esetleg ott Isten megragadja.

Isten sok mindent akar nekünk megmutatni: Milyen az Ő elhívásának a reménysége. Az Ő örökségének dicsősége. Milyen hatalmas az Ő munkája rajtunk hívőkön. Értjük, hogy mit jelent: előre nézni? Felfelé nézni? Mit jelent, amikor a hívőnek azt mondja Isten: ne csak a múlttal foglalkozzál, hanem foglalkozz azzal, hogy mi vár rád, és Istennek milyen hatalmas munkája van a te életedben folyamatosan a jelenben. Erre irányítja Isten Szentlelke a figyelmünket. És mindezt úgy, hogy Isten cselekszik (négy szót használ Pál apostol Isten erejére, munkájára, hatalmára.).

Nem tudja körülírni, hogy tudná jobban megmagyarázni a hívőknek, hogy milyen hatalmas munkát vitt végbe Isten, és azért írja itt: Krisztust feltámasztotta a halálból, ültette a mennyekbe az egyház fejévé, aki által igazgat mindeket, akinek mindent a lábai alá vetett. Ez a szemünknek a megnyitása. Amikor a hívő szemei megnyílnak, az csak Krisztusban és Krisztusért lehetséges. Csak azért, amit Krisztus megtett. Tudniillik feltámadása, mennybemenetele és az Atya jobbára ülése, uralkodása alkalmával. Amit Krisztus tett, mert a mi hitéletünknek ez az alapja. Ilyen nagy dolgokat akar megláttatni velünk Isten.

Valóban igaz az az ige, hogy nagyobbakat látsz majd ezeknél. Ez a kérdés, hogy látunk-e nagyobbakat, vagy még mindig szűklátókörűek vagyunk. Vajon még mindig kicsinyesek vagyunk-e, kicsinyes perpatvarokkal, intrikákkal elfoglalva. Néha megdöbbenő, hogy a hívők mivel foglalkoznak, ahelyett, hogy Isten örökségének a dicsőségét szemlélnék. Hogy az elhívás reménységébe kapaszkodnának. És ahelyett, hogy Isten hatalmas munkája bennünk végbemenne. — Ne legyünk kicsinyesek, ne foglalkozzunk piti dolgokkal, mert sokkal többet akar nekünk Isten mondani, átadni, sokkal többre akar bennünket vinni, mint ahogy azt gondoljuk vagy reméljük. Arra, amit úgy mond az ige: „Amit szem nem látott, fül nem hallott, és embernek értelme meg sem gondolt.” — Ha csak ezt a hármát vesszük most, ebben is fel kell, hogy ragyogjon nekünk, hogy milyen reménységre hívott el bennünket Isten.

Először milyen reménységre hívott el bennünket Isten? Élő reménységre. Péter első leveléből tudjuk, hogy élő reménységre hívott el minket az Isten. Az élő reménység nem olyan, amiről a költő ír, hogy csalfa, vak remény, hanem a Szentírásban az élő reménység azt jelenti: az életben minden pontosan Isten akarata szerint történik.

Másodszor az élő reménység azt jelenti, hogy Isten állja az Ő szavát. Amit mond, be fog következni. Példa arra, hogy mit jelent a mi hamis reményünk, és mit jelent az a remény, amit Krisztustól kapunk, az emmausi tanítványok

története. Húsvét napján mennek haza. Beszélgetnek egymás között, és azt mondják: valami asszonyok is azt mondják nekünk, hogy Jézus feltámadt, de még arra sem vették a fáradságot, hogy kimenjenek, megnézzék, hogy tényleg úgy van-e? Mi a következménye annak, hogy nem hisznek? Mennek csüggedten, fáradtan, poroszkálnak hazafelé este. Szívükben ilyen gondolatok.

Jézus melléjük lép. És mit mondanak az emmausi tanítványok? Miért csalódtak ők? Azért, mert azt reméltük... Azt reméltük, hogy Ő fogja megváltani Izráelt. Mindig ez a hamis reménység. A hamis reménység mindig az, amit az ember magától gondol el. Az élő reménység mindig a Szentírás szerint Istennek az elhívása által a szívünkben táplált reménysége, hogy rábízhatjuk magunkat, mert Ő nem hazudik, és Ő megcselekszi azt, amit megmondott.

Az élő reménység mindig az, hogy Isten mit akar az életben. A hamis reménység pedig az, hogy én mit akarok. Pedig, mi azt reméltük... — rosszul reméltétek. Élő reménységet akar nekünk a mi Urunk adni. Mert Ő igaz, és ígéreteiben változhatatlan valóság. Amit ígéjében kimondott, az úgy van. Erre az élő reménységre akarja a Szentlélek a mi szívünk szemeit felnyitni. Hogy meglássuk, hogy fontos legyen, hogy ebbe vessük bizalmunkat, ezt ragadjuk meg a hitünkkel. Amit Isten ígért, az már készen áll — mondja egy kedves lelki ének.

A második, hogy milyen gazdag az Ő örökségének dicsősége. Így is lehet mondani: milyen gazdag az örökség, és milyen gazdag a dicsőség. Milyen gazdag Isten öröksége, és milyen dicsőséges az az állapot, amibe Ő bennünket helyezett, és még nem is lett nyilvánvalóvá, mivé leszünk, de majd nyilvánvalóvá lesz, amibe még Ő ezután fog bennünket részeltetni. Ó milyen vigasztaló ez azoknak, akik betegséggel, gyásszal, szomorúsággal, munkanélküliséggel — valamivel küzdenek. Akiknek tényleg nehéz az élet. Biztatja Isten ígéje, hogy ki nyithatja a szív szemeit, hogy milyen az ő örökségének a dicsősége. Mi felé futok, mi vár rám, mivé leszünk, amikor elváltoztatja ezt a nyomorúságos testünket, és hasonlóvá teszi az Ő dicsőséges testéhez. Milyen nagyszerű dolgot kap a hívő, mert Isten dicsősége jelentetik ki neki.

Mi az Isten dicsősége? A 2Mózes 33-ban Mózes kéri: Uram, mutasd meg nekem a te dicsőségedet. És mi Isten dicsősége? A következő fejezetben így olvassuk: „és az Úr elvonult előtte, és kiáltott az Úr: Az Úr irgalmas és kegyelmes, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú.” — Ezt a dicsőséget látta Mózes. Vagyis azt, hogy kicsoda Isten. És úgy látta Mózes: nagy kegyelmességű, nagy irgalmasságú, késedelmes a haragra, igazságos. Ezt akarja láttatni Isten Szentlelke, ezt a hatalmas dicsőséget, örökséget, amelyet sokszor nem veszünk komolyan, sokszor kicsinyeljük, hiányosságokat látunk benne, nem tudjuk, hogy befogadott ebbe a dicsőségbe bennünket.

A harmadik, hogy milyen mérhetetlenül nagy az Ő hatalma rajtunk, hívőkön. Ez a leggyakorlatiasabb. Ez a jelenre vonatkozik. A reménység, az örökség, a dicsőség a jövőre, de hogy milyen mérhetetlenül nagy az Ő hatalma rajtunk, hívőkön, ez a jelenre vonatkozik. A hívő ember életében Isten hatalmas munkája lesz nyilvánvaló. Meg is fordíthatjuk: akiben viszont nem nyilvánva-

ló Isten hatalmas munkája, az nem az Övé, az nem hívő. Annak a hite nem igazi hit. Mert megmutatja, hogy milyen nagy az Ő munkája bennünk.

Néhány példát mondok röviden, milyen hatalmasan munkálkodott Isten például annak az Anániásnak az életében, akit odaküld egy látomásban Pál apostolhoz. Pál apostol megtérése után egy házban imádkozik, és ugyanakkor Isten Lelke megnyitja a szív szemeit Anániás életében és beszél neki arról: menj ebbe és ebbe az utcába, ebbe a házba, ott van az a férfi, aki már imádkozik. Anániás tele van előítélettel, ez az ember ilyen meg olyan, ezt meg azt csinálta... Isten Szentlelke hatalmasan munkálkodik benne. Annyira, hogy mire odamegy Saulhoz, akit egyébként ki nem állhatott, vállára teszi a kezét, és azt mondja: Saul, atyámfia, az Úr küldött engem. — Ez Isten hatalmas munkája, mert erre önmagától Anániás soha nem lett volna képes.

Isten Pétert elküldi Kornélius házába. Mit mond Péter? Semmiképpen nem, Uram! Milyen kettősség: azt mondja: Uram, de én meg azt mondom: semmiképpen nem. Aztán jön egy kis meggyőzés, és a végül Péter elmegy és hirdeti az ígét Kornélius házanépének. — Hát ez nem Isten hatalmas munkája egy ember életében, hogy legyőzi az ellenszenvet, az előítéletet?

Eszünkbe juthat olyan eset, amikor valaki csak azért nem vált el, mert Isten hatalmasan munkálkodott. Kinyitván szíve szemeit, megértette vele, hogy ez nem az ő útja. Erre magunktól nem vagyunk képesek. Ez az, amire azt mondjuk: ez nem megy. Ez csak Isten hatalmas munkája. — Sorolhatnám tovább.

Eszembe jut az a két asszony, akik valamilyen örökségen összevesztek, hogy ki mit visz el a szülői házból. Ez mindig nagy téma. Legjobb addig mindent elrendezni, hogy ilyenre ne kerüljön sor. Egyszer csak mind a ketten megértették, hogy ez nem Istentől való. Kibékültek azért, mert Isten hatalmasan munkálkodik a hívő életében, és megláttat vele olyan dolgokat, amit rosszul gondolt, rosszul remélt, amit helytelenül gondolt, azt Isten kiigazítja, mert erre mi nem vagyunk képesek. Isten Szentlelke pedig képessé tesz. Az ige szerint: tegyen késszé, képessé titeket akarátának cselekvésére. Mert magunktól csak azt cselekedszük, amit mi akarunk. De ha valaki egyszer azt mondja: Uram, annak kötelessége azt tenni, amit az ő Ura parancsol. Ezért, ha valaki Úrnak vallja Jézust, és ezt csak a Szentlélek által teheti, az csak egyet tud: mélyen meghajlok előtted.

Sok hívő úgy gondolja, hogy Úr ő életem felett, de a magam kis játékait játszom, a magam kis gondolatait fűzöm, és a magam képzelt tárgyait, dolgait ugyanúgy csinálom. Ilyen nincs. Világosítsa meg szívetek szemeit, mert nem megy magától, de Isten megcselekedheti. Egy régi ének nem minden sorával értek egyet, de az első sora így szól: „Feljebb emeljete, feljebb a bűn gyászos éjiből, ott a helyem Jézus mellett, éltét értem adta fel.” — ezt mondja itt az ige.

Emelkedj feljebb, kicsinyes dolgaidról emeljen fel téged Isten Lelke. Nyissa meg a szív szemeit, hogy lásd az elhívás reménységét, az örökség dicsőségét, és lásd, milyen mérhetetlenül nagy az Ő hatalma. Mert hatalmával megtérít, kiigazít, megtisztít, megszentel, megmetsz és végez mindent az életünkben az Úr. Ezért övé a dicsőség!

Énekeljük a 235,5 dicséretet.

Hála néked, mennybéli Isten,
Ki vigasztalsz minket éltünkben,
És el nem hagysz minket nagy szükségünkben,
Megerősítesz inkább az igaz hitben,
Ígéretedben.

Imádkozzunk!

Áldunk, Urunk, hogy megerősítsz inkább az igaz hitben, ígéretedben, pedig inkább arra volna okod, hogy elmarasztalj bennünket, hogy feddő szót érdemelve álljunk itt, mi szegények, és mégis úgy vigasztalsz minket, hogy beszélsz a te gazdagságodról, hatalmas munkádról, szívünk szemeit nyitogató Szentlelkedről. Mindez Jézus Krisztusért és Jézus Krisztusban lehetséges, aki feltámadt a halálból, aki ott van a te jobboldon, és akit tettél az egyház fejévé.

Köszönjük drága, áldott munkádat, Urunk, mellyel hívod a hitetlent a bűnből, a szennyből, a szemétből, és amellyel megerősítéd a hívőt feladatában, céljában, küldetésében, és biztatod, hogy a menny felé siessünk, ne álljunk meg pihenni a boldog cél előtt.

Irányítsd tekintetünket, Urunk az eljövendő világra. Köszönjük, hogy mi nem úgy várhatjuk a világ végét, mint valami szörnyű jelenséget, hanem a beteljesedés felé megyünk, ahol a mi Urunk, Jézus Krisztus lesz minden mindenkben.

Kezedbe tesszük életünket, oda helyezzük betegeinket. Eléd hozzuk gyászolóinkat, akik megszorodtak.

Kérünk, örökkévaló Istenünk, áldd meg azokat, akik már szabadságon vannak, pihennek.

Köszönjük, hogy az elmúlt héten több évzáró is volt, és sokan hálát adhatnak és adhatnak az elmúlt tanévért. Pihentesd meg a tanulókat, a pedagógusokat is.

Kérünk azokért, akik még vizsgáznak. Légy velük.

Kérünk, a csendeshetekért, amelyek tegnap kezdődtek el a gyülekezetben is. Légy ott minden csoporttal, és add, hogy ne szóljon igéd hiába.

Vezess Jézusunk, véled indulunk!

Ámen.